

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 204/2567

คำสั่งคำร้องที่ ท. 204/2567 พนักงานอัยการจังหวัดฉะเชิงเทรา โจทก์ นาย อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.อ. มาตรา 341,

พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 223

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 1 ถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2566 จึงเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ต้องตรวจสอบให้รอบคอบว่าศาลอนุญาตให้ขยายถึงวันใด แต่จำเลยกลับตรวจสอบวันครบกำหนดผิดพลาดไปจึงถือได้ว่าเป็นความบกพร่องของจำเลยเอง ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่ศาลจะอนุญาตให้จำเลยขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 เมื่อพ้นกำหนดเวลาแล้วได้ โจทก์ไม่ได้รับสำเนาคำร้องระหว่างพิจารณา นางสาวกัญญารัตน์ ผู้เสียหาย ขอลอนคำร้องทุกข์ความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ศาลชั้นต้นให้จำนำยาคดีเฉพาะข้อหาฉ้อโกงออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (1) (ที่ถูก 14 วรรคหนึ่ง (1)) จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 6 เดือน ให้ยกคำขอให้จำเลยคืนเงิน 3,000 บาท แก่ผู้เสียหายเนื่องจากจำเลยชดใช้แก่ผู้เสียหายเต็มตามจำนวนแล้ว จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จำเลยยื่นคำร้องขอขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 1 ศาลชั้นต้นอนุญาตถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2566 จำเลยยื่นคำร้องขอขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 ฉบับลงวันที่ 4 ธันวาคม 2566 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ศาลขยายเวลายื่นฎีกาให้จำเลยถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2566 จำเลยยื่นขอขยายเวลายื่นฎีกาวันนี้ จึงพ้นกำหนดเวลาที่ศาลขยายให้ให้ยกคำร้อง จำเลยยื่นคำร้องนี้พร้อมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อศาลชั้นต้นยกคำร้องขอขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 ของจำเลยแล้ว หากจำเลยประสงค์จะคัดค้านคำสั่งศาลชั้นต้นต้องอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 1 ตามลำดับชั้นศาล แต่เมื่อจำเลยฎีกาพร้อมกับยื่นคำร้องฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้นดังกล่าวและขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีการวมมาในฉบับเดียวกัน

คำพิพากษา

และคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกาแล้ว เพื่อมิให้การดำเนินคดีล่าช้า ศาลฎีกาเห็นควรวินิจฉัยไปเสียทีเดียว คดีนี้ครบกำหนดเวลายื่นฎีกาในวันที่ 4 พฤศจิกายน 2566 จำเลยยื่นคำร้องขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 1 ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2566 แต่จำเลยยื่นคำร้องขอขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 ฉบับลงวันที่ 4 ธันวาคม 2566 เมื่อพ้นกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตแล้ว จึงยกคำร้อง ที่จำเลยฎีกาคำสั่งว่าตรวจดูวันที่ศาลอนุญาตให้ขยายเป็นวันที่ 4 ธันวาคม 2566 ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นการสั่งอนุญาตให้โจทก์ขยายเวลายื่นฎีกาถึงวันดังกล่าว โดยจำเลยเข้าใจผิดพลาดว่าเป็นคำสั่งคำร้องของจำเลยนั้น เมื่อศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 1 ถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2566 จึงเป็นหน้าที่ของจำเลยที่ต้องตรวจสอบให้รอบคอบว่าศาลอนุญาตให้ขยายถึงวันใด แต่จำเลยกลับตรวจสอบวันครบกำหนดผิดพลาดไปจึงถือได้ว่าเป็นความ

บกพร่องของจำเลยเอง ไม่ใช่เหตุสุดวิสัยที่ศาลจะอนุญาตให้จำเลยขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 เมื่อพ้นกำหนดเวลาแล้วได้ ที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องขอขยายเวลายื่นฎีกาครั้งที่ 2 ของจำเลยจึงชอบแล้ว ให้ยกคำร้องฎีกาคำสั่ง ส่วนที่จำเลยยื่นฎีกาพร้อมกับคำร้องขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกาฉบับลงวันที่ 25 ธันวาคม 2566 นั้นเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีอาญาทั่วไป การฎีกาจึงอยู่ภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มิใช่เป็นคดีที่มีบทบัญญัติให้การฎีกาจะกระทำได้ เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา จึงให้ยกคำร้องขออนุญาตฎีกาและการพิจารณาว่าจะสั่งรับหรือไม่รับฎีกานั้นเป็นหน้าที่ของศาลชั้นต้น จึงให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อดำเนินการพิจารณาตรวจสอบสั่งฎีกาของจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 223 ต่อไป

องค์คณะ

ชุมพล อรรถเสถียร · รัฐธีร ยมจินดา · เฉลิมชัย จินะปรีวัตอาภรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/204/2567>